

Αν ρωτούσες (17706)

Αξιότιμε αναγνώστη,

Δεν είμαι ποιήτρια. Δεν είμαι ευφυής. Δεν είμαι σίγουρη. Δεν είμαι αιώνια. Γι' αυτό που είμαι βέβαιη όμως είναι ότι πάνω απ' όλα είμαι άνθρωπος και το έχω μάθει αυτό ακριβώς επειδή αυτό κάνουν οι άνθρωποι, μαθαίνουν. Εάν είναι μόνο ένα πράγμα αυτό που έχω μάθει, αυτό θα ήταν ότι οι άνθρωποι δεν είναι ούτε βασιλιάδες ούτε βασίλισσες και δεν είναι χρυσοκέντητοι θρόνοι στους οποίους καθόμαστε με τόση σιγουριά αλλά φτηνά καθίσματα.

Εάν ρωτούσες, Θα σου έλεγα ότι ο περασμένος χειμώνας άφησε ένα πικρό φιλί στα χείλη μου και μια πικάντικη γεύση στο στόμα μου. Έχει γεύση από ξεθωριασμένες υποσχέσεις και άχρωμες τάξεις και μάτια να με ακολουθούν παντού, προσκολλημένα στα πρόσωπα των χειρότερών μου φόβων. Από λυγμούς σε άδειες τουαλέτες και μοναξιά, γλυκόπικρη, σαν το μαύρο τσάι που ποτέ δε μου άρεσε αλλά ήπια ούτως ή άλλως για να ευχαριστήσω τη μητέρα μου. Έχει γεύση από πρώιμους χειμωνιάτικους δρόμους καλυμμένους από βρώμικο χιόνι, γεμίζοντας τον κάθε πόρο του σώματός μου με απεριποίητα συναισθήματα.

Εάν ρωτούσες, Θα σου έλεγα ότι η παιδική μου ηλικία έχει γεύση από καπνό καμινάδας και βροχερές μέρες. Έχει γεύση από υγρά σκαλοπάτια και κνησμώνη κόκκινα πουλόβερ. Από ένα μέρος που σύντομα θα ονόμαζα σχολείο και τους ανθρώπους που γνώρισα και έμαθα καλά, πολύ πιο καλά για τα δικά μου γούστα. Έχει γεύση από δύσοσμα ψάρια και μουχλιασμένα λαχανικά που ποτέ δε μου άρεσαν αλλά έφαγα ούτως ή άλλως για να ευχαριστήσω τη μητέρα μου.

Εάν ρωτούσες, Θα σου έλεγα ότι ο περασμένος χρόνος έχει γεύση από τσιμεντένια χαμόγελα. Έχει γεύση από καπνό και πανικό που με έκαναν να ασφυκτιώ κάθε φορά που κράταγα την αναπνοή μου. Έχει γεύση από οκνηρές μέρες, ασαφή και επισφαλή όνειρα και πράγματα που υποσχέθηκα στον εαυτό μου να μην ξεχάσω αλλά ξέχασα ούτως ή άλλως για να ευχαριστήσω τη μητέρα μου. Από την αγαπημένη μου μακαρονάδα σ' ένα μικρό εστιατόριο στο κέντρο της πόλης. Και η μητέρα μου, το χαμόγελό της η πιο παλιά μου ανάμνηση, πελεκημένο και γερασμένο και μαραμένο.

Εάν ρωτούσες, Θα σου έλεγα ότι το χθες έχει γεύση από παλιές αναπολήσεις. Έχω καταλάβει ότι τίποτα δεν είναι φτιαγμένο από πέτρα, τίποτα δεν είναι αιώνιο και γι' αυτό είναι τόσο παράφορα όμορφο. Έχω συνειδητοποιήσει ότι ο χρόνος είναι εξίσου σημαντικός γιατί πλάθει τα πάντα φευγαλέα και προσωρινά και γι' αυτό είναι τόσο όμορφα εξαρχής.

Εάν ρωτούσες, θα σου έλεγα ότι το παρόν μου δεν έχει καμία γεύση. Βρίσκω τον εαυτό μου να τραγουδάει μισοξεχασμένα στιχάκια και να χορεύει στο ρυθμό της σιωπής γιατί αυτή έχει στόμα από μόνη της. Υπάρχουν φορές που οι ενήλικες μου λένε να κλάψω ήρεμα στο δωμάτιό μου γιατί αυτοί πονούν πολύ περισσότερο απ' ότι εγώ. Οι άνθρωποι, υποθέτω, δεν ξέρουν τίποτα για τους ανθρώπους.

Εάν ρωτούσες, εάν πραγματικά με ρωτούσες, θα σου έλεγα ότι με φοβίζεις. Εάν έχω μάθει μόνο ένα πράγμα στη ζωή μου μέχρι στιγμής, αυτό θα ήταν ότι κανείς δε διαρκεί για πάντα και ότι όλοι θα καταλήξουμε γερασμένοι και μαραμμένοι και κολλημένοι σ' ένα σώμα που ποτέ δεν προοριζόταν να γίνει δικό μας μέχρι τα πάντα να εξαφανιστούν και αυτό με φοβίζει πολύ περισσότερο απ' όσο θα ήθελα να παραδεχτώ.

Με εκτίμηση,

Ένα ακόμα άτομο που ελπίζει να μην είναι πολύ απαιτητική για την προτίμησή σας.

Υστερόγραφο: Περιμένω να ρωτήσεις, ξέρω πως θα το κάνεις.